Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Niende Afdeling)

20. september 2018 *

»Appel – konkurrence – Europa-Kommissionens afvisning af en klage – manglende EU-interesse«

I sag C-373/17 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 20. juni 2017,

Agria Polska sp. z o.o., Sosnowiec (Polen),

Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Sosnowiec,

Star Agro Analyse und Handels GmbH, Allerheiligen bei Wildon (Østrig),

Agria Beteiligungsgesellschaft mbH, Allerheiligen bei Wildon,

ved adwokat P. Graczyk og radca prawny W. Rocławski,

appellanter,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen, ved J. Szczodrowski og A. Dawes, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C. Vajda, og dommerne K. Jürimäe (refererende dommer) og C. Lycourgos,

generaladvokat: N. Wahl,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

* Processprog: polsk.

afsagt følgende

Dom

1 Med deres appelskrift har Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o., Star Agro Analyse und Handels GmbH (herefter »Star Agro«) og Agria Beteiligungsgesellschaft mbH nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 16. maj 2017, Agria Polska m.fl. mod Kommissionen (T-480/15, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2017:339), hvorved Kommissionen blev frifundet for appellanternes påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2015) 4284 af 19. juni 2015 (sag AT.39864 – BASF (tidligere AGRIA m.fl. mod BASF m.fl.)) om afvisning af deres klage vedrørende tilsidesættelser af artikel 101 TEUF og/eller 102 TEUF angiveligt begået af i det væsentlige 13 producenter og distributører af plantebeskyttelsesmidler med bistand fra eller gennem fire faglige organisationer og et advokatkontor (herefter »den omtvistede afgørelse«).

Retsforskrifter

2 Artikel 7 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i artikel [101 TEUF] og [102 TEUF] (EFT 2003, L 1, s. 1) har følgende ordlyd:

»1. Hvis Kommissionen på grundlag af en klage eller på eget initiativ konstaterer, at artikel [101 TEUF] eller [102 TEUF] er overtrådt, kan den ved en beslutning pålægge de deltagende virksomheder eller virksomhedssammenslutninger at bringe den pågældende overtrædelse til ophør. I denne forbindelse kan den pålægge dem enhver forpligtelse af adfærdsregulerende eller strukturel karakter, der står i passende forhold til overtrædelsen, og som er nødvendig for effektivt at bringe overtrædelsen til ophør. Strukturelle foranstaltninger kan kun pålægges, såfremt der ikke forefindes ligeså effektive adfærdsregulerende foranstaltninger, eller såfremt en ligeså effektiv adfærdsregulerende foranstaltning, ville være mere byrdefuld for den pågældende virksomhed end en strukturel foranstaltning. Når Kommissionen har en berettiget interesse deri, kan den endvidere fastslå, at der tidligere forelå en overtrædelse, som er bragt til ophør.

2. Fysiske eller juridiske personer, der kan godtgøre en berettiget interesse, og medlemsstaterne er berettiget til at indgive klage som omhandlet i stk. 1.«

3 Artikel 7 i Kommissionens forordning (EF) nr. 773/2004 af 7. april 2004 om Kommissionens gennemførelse af procedurer i henhold til artikel [101 TEUF] og [102 TEUF] (EUT 2004, L 123, s. 18) med overskriften »Afvisning af klager« fastsætter følgende i stk. 1 og 2:

»1. Hvis Kommissionen mener, at der ikke på grundlag af de foreliggende oplysninger er tilstrækkeligt grundlag til at foretage sig yderligere i anledning af en klage, underretter den klageren om grundene hertil og fastsætter en frist for klagerens fremsættelse af skriftlige bemærkninger. Kommissionen har ikke pligt til at tage hensyn til eventuelle yderligere skriftlige indlæg modtaget efter fristens udløb.

2. Hvis klageren fremsætter bemærkninger inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen, og de skriftlige indlæg fra klageren ikke giver anledning til en anden vurdering af klagen, afviser Kommissionen klagen ved en beslutning.«

Tvistens baggrund og den omtvistede afgørelse

4 Tvistens baggrund og de væsentlige elementer ved den omtvistede afgørelse, som fremgår af den appellerede doms præmis 1-19, kan med henblik på den foreliggende sag sammenfattes således:

5 Den 1. juli 2010 indgav Agria Polska en klage (herefter »den nationale klage«) til Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (kontoret for konkurrence- og forbrugerbeskyttelse, Polen, herefter »UOKiK«) om, at 13 virksomheder, som er producenter eller distributører af plantebeskyttelsesmidler, med bistand fra eller gennem fire faglige organisationer, der er etableret i henholdsvis Belgien, Tyskland og Polen, samt et advokatkontor tilsidesatte Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów (lov om konkurrence- og forbrugerbeskyttelse) af 16. februar 2007 (Dz. U. nr. 50, position 331).

6 Ved skrivelse af 10. august 2010 meddelte formanden for UOKiK Agria Polska, at for så vidt som den praksis, der omhandles i den nationale klage, vedrørte årene 2005 og 2006, kunne den ikke længere gøres til genstand for en undersøgelse forestået af dette kontor. I henhold til artikel 93 i loven om konkurrence- og forbrugerbeskyttelse kunne der således ikke længere indledes en sag på området for konkurrencebegrænsninger efter en frist på et år, som løber fra udgangen af det år, i hvilket den omhandlede overtrædelse var ophørt.

7 Den 30. august 2010 gentog Agria Polska for UOKiK sin anmodning om, at der indledes en undersøgelsesprocedure, idet selskabet gjorde gældende, at den nationale klage også omfattede en tilsidesættelse af EU-konkurrenceretten.

8 Ved skrivelse af 22. november 2010 fastholdt formanden for UOKiK sit standpunkt, idet han præciserede, at den i polsk ret fastsatte forældelsesfrist på et år også fandt anvendelse, når den anmodede undersøgelse angik en tilsidesættelse af bestemmelser i EU-konkurrenceretten.

9 Den 30. november 2010 indgav Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro, Agria Beteiligungsgesellschaft og Agro Nova Polska sp. z o.o. en klage til Europa-Kommissionen i henhold til artikel 7 i forordning nr. 1/2003 (herefter »klagen«). Denne klage drejede sig om de samme enheder som den nationale klage. Agro Trade Handelsgesellschaft mbH og Cera Chem Sàrl., selskaber i henhold til henholdsvis tysk og luxembourgsk ret, tilsluttede sig klagen (herefter sammen med Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro, Agria Beteiligungsgesellschaft og Agro Nova Polska benævnt »klagerne«).

10 Klagen vedrørte en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF. Derudover angik den en tilsidesættelse af artikel 102 TFUE, som angiveligt kunne tilskrives en af de enheder, der var omfattet af den nationale klage, Raiffeisen Ware Austria AG.

11 Klagerne foreholdt de enheder, som var omfattet af klagen, at de havde udøvet en praksis, som i det væsentligste havde form af en aftale og/eller samordnet praksis. Denne praksis bestod af uberettigede anklager fremsat på koordineret vis over for de østrigske og polske administrative og strafferetlige myndigheder, hvilke anklager rejser tvivl om lovligheden af klagernes kommercielle aktiviteter på grundlag af såvel de i den gældende lovgivning for plantebeskyttelsesmidler fastsatte krav som vilkårene for parallelhandel med sådanne produkter, herunder i skattemæssig henseende.

12 På grundlag af misvisende, ufuldstændige eller endog usande erklæringer afgivet af de nævnte enheder med henblik på at fjerne klagerne fra markedet havde klagerne med urette været genstand for mange administrative kontroller fra disse myndigheders side.

13 Disse procedurer gav anledning til, at klagerne blev pålagt bøder, og til forbud mod salg af plantebeskyttelsesmidler, hvilket var årsag til et betydeligt tab af markedsandele, som det vil være vanskeligt at genindvinde.

14 De administrative og strafferetlige sanktioner, som var pålagt klager, blev dog for visse klageres vedkommende annulleret eller nedsat af de kompetente nationale retsinstanser, hvilket viser, at de af klagen omfattede enheders erklæringer er urimelige og vildledende, hvilket klagerne kvalificerede som »[klager] i skadehensigt« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i den retspraksis, der fremgår af dom af 17. juli 1998, ITT Promedia mod Kommissionen (T-111/96, EU:T:1998:183).

15 Den 27. marts 2012 fremsendte Kommissionen en ikke-fortrolig og konsolideret udgave af klagen til de heraf omfattede enheder, som fremsatte deres bemærkninger mellem april og juni 2012.

16 Disse enheder bestred i deres respektive indlæg fremstillingen af de i klagen angivne faktiske omstændigheder og gjorde i det væsentlige gældende, at de forskellige skridt, som nogle af dem havde taget i forhold til de nationale administrative myndigheder eller de nationale domstole, var berettigede, bl.a. på grund af en krænkelse af deres intellektuelle eller industrielle ejendomsrettigheder og med henblik på at forebygge skade på deres faglige omdømme. Enhederne forklarede ligeledes, at deres handlinger ikke var blevet koordineret, og at den omstændighed, at disse handlinger blev foretaget næsten samtidigt, først og fremmest skyldtes, at de inden for den samme tidsperiode stod over for parallelimportørernes ulovlige aktiviteter. Såvel de kontakter, som i denne sammenhæng blev taget mellem visse producenter og/eller distributører af plantebeskyttelsesmidler eller mellem sidstnævnte og de faglige organisationer eller endog med de nationale myndigheder, som deres deltagelse i kontrollerne var fuldt ud begrundede. Disse berettigede kontakter godtgør således ikke, at der foreligger en aftale som omhandlet i artikel 101 TEUF.

17 Ved skrivelse af 8. december 2014 underrettede Kommissionen klagerne om, at den havde til hensigt at afvise klagen med den hovedbegrundelse, at der ikke forelå en tilstrækkelig EU-interesse i at fortsætte behandlingen af klagen i henhold til artikel 101 TEUF eller 102 TEUF.

18 Til støtte for sin foreløbige undersøgelse forklarede Kommissionen for det første, at sandsynligheden for, at det kunne fastslås, at artikel 101 TEUF og/eller 102 TEUF var overtrådt, var meget begrænset, idet der ikke forelå tilstrækkelige beviser til støtte for klagen, og fordi det i det foreliggende tilfælde var vanskeligt at fastslå, at RWA Raiffeisen Ware Austria indtog en dominerende stilling eller en kollektiv dominerende stilling, og som følge heraf påvise misbrug af en sådan stilling. Ifølge Kommissionen kan den retspraksis, der fremgår af dom af 17. juli 1998, ITT Promedia mod Kommissionen (T-111/96, EU:T:1998:183), og af 1. juli 2010, AstraZeneca mod Kommissionen (T-321/05, EU:T:2010:266), ikke finde anvendelse på situationer, hvor virksomheder underretter nationale myndigheder om andre virksomheders angivelige ulovlige adfærd eller handlinger eller udøver pres for, at der indledes administrative eller strafferetlige sager mod sidstnævnte virksomheder. For det andet fandt Kommissionen, at de ressourcer, der er nødvendige til den begærede undersøgelse, sandsynligvis ville være uforholdsmæssigt store, henset til den begrænsede sandsynlighed for godtgørelse af en overtrædelse. For det tredje fandt Kommissionen, at de nationale myndigheder og domstole på det pågældende stadium kunne være bedre egnet til at behandle de i klagen rejste spørgsmål.

19 I et indlæg indleveret den 8. januar 2015 meddelte rådgiveren for Agro Trade Handelsgesellschaft og Cera Chem i det væsentlige Kommissionen, at disse selskaber havde trukket deres klage tilbage. Rådgiveren forklarede også, at Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro og Agria Beteiligungsgesellschaft anfægtede den bebudede henlæggelse af klagesagen, idet den pågældende bl.a. præciserede, at dette i ikke ubetydelig grad forringede sagsøgernes mulighed for at opnå erstatning ved de nationale domstole for de pågældende tilsidesættelser af artikel 101 TEUF og 102 TEUF.

20 Ved den omtvistede afgørelse afviste Kommissionen klagen, idet den i det væsentlige gentog elementerne af den foreløbige undersøgelse som redegjort for i sin skrivelse af 8. december 2014, idet den samtidigt fremhævede den omstændighed, at den havde begrænsede ressourcer til rådighed, og at den grundige undersøgelse, som i denne sag – potentielt om aktiviteter udøvet af 18 enheder i fire

medlemsstater i en syvårig periode – skulle have været gennemført, ville have været for kompleks og tidskrævende, mens sandsynligheden for at fastslå en overtrædelse i det foreliggende tilfælde syntes begrænset, hvilket talte imod, at der skulle indledes en undersøgelse.

Sagen for Retten og den appellerede dom

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. august 2015 anlagde Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro og Agria Beteiligungsgesellschaft sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.

22 Til støtte for deres søgsmål fremsatte de to anbringender vedrørende for det første en tilsidesættelse af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, som er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), og for det andet en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og 102 TEUF.

23 Ved den appellerede dom forkastede Retten begge anbringender og frifandt følgelig Kommissionen i det hele.

Retsforhandlingerne ved Domstolen og parternes påstande i appelsagen

24 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 20. juni 2017 har Agria Polska, Agria Chemicals Poland, Star Agro og Agria Beteiligungsgesellschaft iværksat nærværende appelsag.

25 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 12. december 2017 har Star Agro meddelt Domstolen, at det frafaldt sin appel.

26 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 21. december 2017 har Kommissionen meddelt Domstolen, at den ikke havde nogen bemærkninger til dette frafald.

27 Ved deres appel har Agria Polska, Agria Chemicals Poland og Agria Beteiligungsgesellschaft (herefter »appellanterne«) nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves.

– Der træffes endelig afgørelse i tvisten, og den omtvistede afgørelse annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

28 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Appellen forkastes.

– Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Appellen

Formaliteten

29 Kommissionen har i det væsentlige nedlagt påstand om, at ingen af de af appellanterne fremsatte anbringender kan antages til realitetsbehandling. Idet Kommissionen har anført, at den har haft betydelige vanskeligheder ved at begribe appellanternes argumenter, overlader den det imidlertid til Domstolen at afgøre, om appellen kan antages til realitetsbehandling i sin helhed.

30 Heroverfor har appellanterne indvendt, at deres appel i sin helhed og alle deres anbringender kan antages til realitetsbehandling.

31 I henhold til artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF og artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol er appel begrænset til retsspørgsmål og kan kun støttes på anbringender om, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl for Retten, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har tilsidesat EU-retten.

32 Det er således alene Retten, der har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, og til at tage stilling til beviserne. Fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder og bedømmelsen af beviserne er således ikke et retsspørgsmål, der som sådan er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre de er gengivet urigtigt (kendelse af 25.3.2009, Scippacercola og Terezakis mod Kommissionen, C-159/08 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2009:188, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

33 Endvidere følger det af artikel 169, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at de retlige anbringender og argumenter, der gøres gældende, skal angive præcist, hvilke præmisser i Rettens afgørelse der anfægtes. Ifølge fast retspraksis skal appelskriftet således præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, og de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises (dom af 23.4.2009, AEPI mod Kommissionen, C-425/07 P, EU:C:2009:253, præmis 25, af 19.9.2013, EFIM mod Kommissionen, C-56/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:575, præmis 21, og af 6.6.2018, Apcoa Parking Holdings mod EUIPO, C-32/17 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:396, præmis 38).

34 Det må konstateres, at appelskriftet i det foreliggende tilfælde bestemt ikke er affattet med den ønskede grad af klarhed, og at det indeholder beskyldninger, som er formuleret i generelle vendinger og savner en konkret begrundelse, samt anfægtelser af vurderingerne af de faktiske omstændigheder.

35 Trods disse mangler identificerer appelskriftet imidlertid med hensyn til flere af argumenterne, hvilke elementer der anfægtes i den appellerede dom, og det indeholder en retlig argumentation til støtte for disse.

36 For så vidt som Kommissionen har gjort gældende, at appellanterne blot gentager de argumenter, som blev fremført for Retten, skal det med forbehold for bemærkningerne i den foregående præmis bemærkes, at appellanterne i det væsentlige har anfægtet Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten. Under disse omstændigheder kan de retsspørgsmål, som er blevet behandlet i første instans, drøftes på ny under den foreliggende appelsag. Hvis en appellant ikke kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede har været fremført for Retten, ville appelsagen nemlig blive frataget en del af sit formål (jf. i denne retning kendelse af 25.3.2009, Scippacercola og Terezakis mod Kommissionen, C-159/08 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2009:188, præmis 36 og deri nævnte retspraksis, og dom af 23.4.2009, AEPI mod Kommissionen, C-425/07 P, EU:C:2009:253, præmis 24).

37 Det kan derfor ikke antages, at appellen skal afvises i sin helhed. Spørgsmålet om, hvorvidt appellanternes anbringender og argumenter kan antages til realitetsbehandling, vil herefter blive behandlet i forbindelse med undersøgelsen af hvert enkelt af disse.

Realiteten

38 Appellanterne har til støtte for appellen fremsat tre anbringender. Det første anbringende vedrører Rettens tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og/eller 102 TEUF, sammenholdt med artikel 7, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1/2003 og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 773/2004. Det andet anbringende vedrører Rettens tilsidesættelse af princippet om den effektive virkning med hensyn til artikel 101 TEUF og/eller 102 TEUF, sammenholdt med artikel 17, stk. 1, TEU og med artikel 105 TEUF. Det tredje anbringende vedrører Rettens tilsidesættelse af princippet om effektiv domstolsbeskyttelse, retten til effektive retsmidler og princippet om god forvaltningsskik.

Det første anbringende

– Parternes argumenter

39 Med det første anbringende har appellanterne anfægtet Rettens konklusion, hvorefter Kommissionen ikke anlagde et åbenbart urigtigt skøn af de omstændigheder, som havde betydning for beslutningen om at indlede en undersøgelse.

40 For det første har de kritiseret den appellerede doms præmis 46 og 47.

41 Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 46 at støtte sig på visse af de af klagen omfattede virksomheders forklaringer, som begrundede, at appellanternes adfærd var tidsmæssigt sammenfaldende. Det er således utvivlsomt, at virksomhederne for at beskytte deres interesse i, at klagen blev forkastet, angav en række forklaringer, med hvilke det kunne anfægtes, at artikel 101 TEUF og 102 TEUF var blevet tilsidesat. Retten skulle have undersøgt disse forklaringer i lyset af de beviser, som appellanterne havde fremlagt.

42 Bemærkningerne i den appellerede doms præmis 47 om, at de af klagen omfattede virksomheders trufne foranstaltninger potentielt havde et konkurrencebegrænsende formål, stemmer på ingen måde overens med de faktiske omstændigheder, som appellanterne havde anført. Det kan heller ikke, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 44, antages, at disse foranstaltninger omfattede en ret til at foretage de nødvendige tilpasninger til konkurrenternes konstaterede eller forventede adfærd. Retten undlod dermed at tillægge det tilstrækkelig betydning, at den overvejende del af de klagepunkter, som var anført af disse virksomheder, var ubegrundede, og at de afgørelser, der var truffet på baggrund af de på deres anmodning forestående kontroller, var annulleret. Endvidere havde appellanterne i deres stævning i første instans godtgjort, at formålet med den praksis, der var genstand for klagen, utvivlsomt var konkurrencebegrænsende.

43 For det andet har appellanterne anfægtet den fortolkning og anvendelse af den retspraksis, der følger af dom af 17. juli 1998, ITT Promedia mod Kommissionen (T-111/96, EU:T:1998:183), og af 1. juli 2010, AstraZeneca mod Kommissionen (T-321/05, EU:T:2010:266), som Retten foretog i den appellerede doms præmis 67-73. Denne retspraksis, som vedrører artikel 102 TEUF, er ligeledes relevant i forbindelse med artikel 101 TEUF.

44 Appellanterne har dels gjort gældende, at de betingelser, som nævnes i dom af 17. juli 1998, ITT Promedia mod Kommissionen (T-111/96, EU:T:1998:183), er opfyldt i det foreliggende tilfælde. Eftersom de omhandlede anklager indeholder urigtige eller vildledende oplysninger, kan de ikke anses

for at udgøre en foranstaltning, der er truffet i god tro. Retten tog ikke tilstrækkelig hensyn til sagens omstændigheder, for så vidt som anklagerne bl.a. var adresseret til myndigheder, der manglede kompetence.

45 Dels har appellanterne anført, at den retlige vurdering af den adfærd, som er foreholdt de af klagen omfattede virksomheder, ikke kan underlægges den skønsmargen, som de nationale myndigheder råder over, som følge af arten af virksomhedernes adfærd og den omstændighed, at adfærden var vedvarende. I denne forbindelse har appellanterne kritiseret den appellerede doms præmis 49, 50, 70 og 71, idet de har foreholdt Retten, at den ikke i tilstrækkelig grad tog hensyn til sagens faktiske omstændigheder, og gjort gældende, at henholdsvis de omhandlede polske myndigheder og det østrigske politi og den østrigske anklagemyndighed skulle have iværksat en undersøgelse og indledt procedurer som følge af disse anklager.

46 For det tredje har appellanterne udtrykkeligt anført, at der med hensyn til de foreholdte overtrædelser i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 63 og 64, er tale om en grænseoverskridende situation, som kan begrunde, at Kommissionen indleder en undersøgelse. Overtrædelserne vedrører således mindst fire medlemsstaters område og ikke blot to medlemsstaters område, som Retten med urette fastslog.

47 I modsætning til, hvad der er anført i den appellerede doms præmis 62, kan indgivelsen af en klage ved en national konkurrencemyndighed ifølge Rettens praksis ikke anses for at være et argument, der taler for, at denne myndighed har enekompetence. Det kan ikke udledes af opbygningen af forordning nr. 1/2003, at en sådan national myndigheds eventuelle kompetence kan være til hinder for, at Kommissionen indleder en procedure, og særligt ikke når det henses til, at den nationale procedure ikke er blevet indledt af proceduremæssige årsager. Således som det fremgår af dom af 23. april 2009, AEPI mod Kommissionen (C-425/07 P, EU:C:2009:253, præmis 53), skal de foreholdte overtrædelsers indvirkning, omfang og lange varighed, som appellanterne gjorde opmærksom på i deres klage til Kommissionen, tillægges betydning ved vurderingen af Unionens interesse.

48 For det fjerde er appellanterne af den opfattelse, at den appellerede doms præmis 56 og 57 er behæftet med en retlig fejl, for så vidt som Retten med urette fastslog, at hverken rækkevidden af den begærede undersøgelse eller omfanget af den adfærd, der dækkede en række medlemsstater, kunne begrunde, at Kommissionen skulle indlede en undersøgelse. Ifølge appellanterne er betydningen af de ressourcer, som er nødvendige i forbindelse med en sådan undersøgelse, derimod en indikation på, at Kommissionen er bedst egnet til at forfølge de personer, der har begået de omhandlede overtrædelser. Dette gælder særligt, når der henses til, at private enforcement er utilstrækkelig.

49 Appellanterne har som bilag til replikken vedlagt to dokumenter, der indeholder en liste over de enheder, som er omfattet af klagen, og en beskrivelse af den virksomhed, som enhederne udøver i en række medlemsstater.

50 Kommissionen har nedlagt påstand om, at det første anbringende skal forkastes, da det i det væsentlige ikke kan antages til realitetsbehandling, og er delvis uvirksomt. Endvidere er Kommissionen af den opfattelse, at de dokumenter, som er indeholdt i bilaget til replikken, ikke kan antages til realitetsbehandling.

– Domstolens bemærkninger

51 Med det første anbringende har appellanterne i det væsentlige anfægtet Rettens vurdering af, hvorvidt Kommissionens bedømmelse af Unionens interesse i at foretage en undersøgelse af sagen, var velbegrundet.

52 Det skal indledningsvis bemærkes, at de argumenter, hvormed appellanterne har anfægtet Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder, ikke kan antages til realitetsbehandling i henhold til den i denne doms præmis 32 anførte retspraksis, idet appellanterne ikke har gjort gældende, at de af Retten undersøgte faktiske omstændigheder og beviser var gengivet urigtigt. Dette gælder med hensyn til de argumenter, hvormed vurderingen i den appellerede doms præmis 47 af formålet med de af klagen omfattede enheders foranstaltninger anfægtes. Argumenterne vedrørende omfanget af de nationale myndigheders og retsinstansers skønsmargen, deres angiveligt manglende kompetence og den omstændighed, at kontrollerne oprindeligt ikke havde afsløret nogen uregelmæssigheder, kan heller ikke antages til realitetsbehandling. Endelig kan de argumenter, hvorved vurderingen i den appellerede doms præmis 59 og 64 af den angivelige overtrædelses geografiske udstrækning drages i tvivl, ikke antages til realitetsbehandling. Under disse omstændigheder er det ufornødent at tage stilling til, hvorvidt de dokumenter, som appellanterne har fremlagt i bilaget til replikken med henblik på at redegøre for omfanget, herunder bl.a. den geografiske udstrækning, af den adfærd, som er foreholdt de af klagen omfattede enheder, kan antages til realitetsbehandling.

53 Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt det kan konstateres, at artikel 101 TEUF og 102 TEUF er overtrådt, skal det, således som appellanterne i øvrigt har gjort gældende, bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 45 anførte, at det kunne overvejes alene af de i klagen indeholdte elementer at udlede indicier for en potentiel koordinering mellem de af klagen omfattede enheder. I den appellerede doms præmis 46 og 47 konstaterede Retten dog, dels at Kommissionen ikke havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at finde, at de forklaringer, som visse af de af klagen omfattede enheder havde givet, kunne begrunde den tidsmæssigt sammenfaldende karakter af de anklager, der var fremsat over for de kompetente nationale myndigheder, dels at det kunne være begrundet for disse enheder at informere de kompetente nationale myndigheder om deres konkurrenters eventuelle tilsidesættelser af gældende bestemmelser.

54 Det følger heraf, at Retten tog behørigt hensyn til ikke blot de forklaringer, som de af klagen omfattede enheder havde givet, men ligeledes til de elementer, som appellanterne havde fremført.

55 I denne forbindelse er appellanternes argument, som tilsigter at anfægte den appellerede doms præmis 44, baseret på en forkert forståelse af denne præmis. Retten begrænsede sig således til heri at henvise til Domstolens praksis uden at anvende denne på omstændighederne i den foreliggende sag. For så vidt som appellanterne har foreholdt Retten, at den ikke tog hensyn til, at de nationale myndigheder annullerede afgørelserne efter de af klagen omfattede enheders anklager, skal det under alle omstændigheder blot bemærkes, at Retten tog hensyn til denne omstændighed i den appellerede doms præmis 51.

56 Hvad for det andet angår de fejl, som Retten angiveligt begik i den appellerede doms præmis 67-73 i forbindelse med sin anvendelse af den retspraksis, der følger af dom af 17. juli 1998, ITT Promedia mod Kommissionen (T-111/96, EU:T:1998:183), og af 1. juli 2010, AstraZeneca mod Kommissionen (T-321/05, EU:T:2010:266), er det væsentligt at bemærke, at Retten i den appellerede doms præmis 69-71 bemærkede, at disse to domme drejede sig om en anden adfærd end den, som var tilregnet de af klagen omfattede enheder i det foreliggende tilfælde. I de sager, der gav anledning til de nævnte domme, havde de administrative og retslige myndigheder, som virksomhederne i dominerende stilling havde henvendt sig til, i følge Retten ikke noget råderum med hensyn til vurderingen af muligheden for at efterkomme disse virksomheders ansøgninger. Således som det fremgår af den appellerede doms præmis 49 og 50, som den appellerede doms præmis 71 henviser til, har de pågældende myndigheder under omstændighederne i den foreliggende sag derimod haft et sådant råderum.

57 Retten tog således ikke stilling til spørgsmålet om opfyldelsen af betingelserne for anvendelse af den retspraksis, som følger af de i den foregående præmis nævnte domme, der i følge appellanterne indebærer, dels at handlingen såsom de i den foreliggende sag omhandlede anklager ikke må være

foretaget i god tro, men med den hensigt at chikanere modparten, dels at handlingen er udtænkt som et led i en plan, der har som formål at eliminere konkurrencen. Appellanternes argument om, at disse betingelser var opfyldt i det foreliggende tilfælde, er derfor irrelevant.

58 Selv såfremt det antages, at appellanterne tilsigter at foreholde Retten at have begået en retlig fejl, idet den gjorde anvendelsen af den nævnte retspraksis betinget af, at de myndigheder og retsinstanser, hvor sagen var anlagt, ikke havde nogen skønsmargen, er deres argumentation endvidere utilstrækkeligt underbygget, henset til den retspraksis, som er anført i denne doms præmis 33, og den må følgelig afvises.

59 Hvad for det tredje angår argumenterne om Kommissionens kompetence med hensyn til den påståede overtrædelses omfang og til indgivelsen af en klage ved en kompetent national myndighed, må det dels konstateres, at appellanternes argument, som anfægter den appellerede doms præmis 62, er baseret på en forkert forståelse af denne præmis. Det fremgår således hverken af den nævnte præmis eller af den appellerede dom i sin helhed, at Retten fastslog, at indgivelsen af en klage ved en national konkurrencemyndighed og denne myndigheds kompetence kunne udelukke, at Kommissionen indledte en undersøgelse.

60 Dels har Domstolen ganske vist, som appellanterne har gjort gældende for denne instans, allerede fastslået, at Kommissionen ved vurderingen af Unionens interesse i at indlede en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde skal vurdere, hvor grove de påståede indgreb i konkurrencen er, og om de fortsat har virkninger, og at denne forpligtelse bl.a. indebærer, at Kommissionen skal tage hensyn til varigheden og omfanget af de påståede overtrædelser og deres indvirkning på konkurrencesituationen i Unionen (dom af 23.4.2009, AEPI mod Kommissionen, C-425/07 P, EU:C:2009:253, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).

61 Eftersom vurderingen af en klages interesse for Unionen imidlertid afhænger af omstændighederne i hvert enkelt konkret tilfælde, bør antallet af kriterier, som Kommissionen kan lægge vægt på, ikke begrænses, og det bør modsat heller ikke pålægges Kommissionen udelukkende at anvende bestemte kriterier (dom af 4.3.1999, Ufex m.fl. mod Kommissionen, C-119/97 P, EU:C:1999:116, præmis 79, og af 17.5.2001, IECC mod Kommissionen, C-449/98 P, EU:C:2001:275, præmis 46). Henset til den omstændighed, at de faktiske og retlige omstændigheder inden for et område som konkurrenceretten kan være meget forskellige fra sag til sag, kan der frit anvendes nye kriterier, som ikke tidligere er blevet taget i betragtning (dom af 4.3.1999, Ufex m.fl. mod Kommissionen, C-119/97 P, EU:C:1999:116, præmis 80), eller lægges vægt på et enkelt kriterium for vurderingen af Unionens interesse (dom af 17.5.2001, IECC mod Kommissionen, C-449/98 P, EU:C:2001:275, præmis 47).

62 De i den foregående præmis nævnte regler kan ikke drages i tvivl af den retspraksis, som appellanterne har henvist til, og som er nævnt i denne doms præmis 60, idet denne skal fortolkes i lyset af den særlige sammenhæng, hvori den er blevet fastslået (jf. i denne retning dom af 19.9.2013, EFIM mod Kommissionen, C-56/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:575, præmis 86).

63 Selv om appellanterne har gjort gældende, at de med rette indgav en klage til Kommissionen, og at de påtalte overtrædelser havde fundet sted i syv år og indebar en grænseoverskridende situation, har de imidlertid ikke forklaret, hvorfor Retten – henset til de respektive sammenhænge, som de sager, der førte til denne retspraksis, og den foreliggende sag indgår i – begik en retlig fejl ved at afvise deres argument vedrørende Unionens interesse i forhold til den nævnte retspraksis. Det følger heraf, at de argumenter, som appellanterne har udledt af samme retspraksis, må forkastes som ugrundede.

64 Hvad for det fjerde angår appellanternes argumenter om, at Retten i den appellerede doms præmis 56 og 57 med urette fastslog, at undersøgelsens og den omhandlede adfærds omfang ikke kunne begrunde indledningen af en undersøgelse, skal disse forkastes som ugrundede, for så vidt som de ikke er i overensstemmelse med den retspraksis, som er nævnt i nærværende doms præmis 61.

65 Argumenterne svarer således i det væsentlige til at gøre gældende, at Kommissionen, når den begærede undersøgelse omfatter flere medlemsstater og nødvendiggør betydelige ressourcer, er forpligtet til at indlede en undersøgelse uden at tage hensyn til alle omstændighederne i det foreliggende tilfælde og navnlig til, at der er ringe sandsynlighed for, at det konstateres, at EU-konkurrencereglerne er overtrådt. Argumenterne taler således for, at den territoriale udstrækning og undersøgelsesomkostningerne gøres til hovedkriterier for at kunne fastslå, at det er i Unionens interesse at indlede en undersøgelse, hvilket er i strid med den nævnte retspraksis.

66 Følgelig skal det første anbringende forkastes, idet det delvist ikke kan antages til realitetsbehandling, delvist er uvirksomt og delvist er ugrundet.

Det andet anbringende

– Parternes argumenter

67 Med det andet anbringende har appellanterne anfægtet konklusionen i den appellerede doms præmis 83, hvorefter Kommissionen ikke havde tilsidesat artikel 101 TEUF og 102 TEUF's effektive virkning.

68 For det første har de gjort gældende, at Retten ikke lagde tilstrækkelig vægt på Kommissionens rolle, for så vidt som det i henhold til artikel 17, stk. 1, TEU og artikel 105 TEUF tilkommer denne at drage omsorg for gennemførelsen af artikel 101 TEUF og 102 TEUF og sikre deres effektive virkning. Appellanterne er af den opfattelse, at de skønsbeføjelser, som Kommissionen har i forbindelse med behandlingen af klager, ikke er ubegrænsede. Navnlig kunne Kommissionen ikke fratage artikel 101 TEUF og 102 TEUF deres effektive virkning ved at afvise af indlede en undersøgelse, når appellanterne havde fremlagt faktiske omstændigheder og beviser, som godtgjorde, at det i det mindste var sandsynligt, at EU-retten var overtrådt i flere medlemsstater, og oplyst Kommissionen om, at UOKiK havde afvist at indlede en sag som følge af, at forældelsesfristen var udløbet, idet appellanterne ikke havde mulighed for at anfægte denne afvisning.

69 I denne sammenhæng er bemærkningen i den appellerede doms præmis 78 om, at Kommissionen ikke var forpligtet til at undersøge, om den nationale konkurrencemyndighed, som havde fået forelagt en klage, rådede over de institutionelle, finansielle og tekniske midler til at varetage den opgave, som myndigheden var blevet tillagt ved forordning nr. 1/2003, således i strid med dom af 15. december 2010, CEAHR mod Kommissionen (T-427/08, EU:T:2010:517, præmis 173).

70 I den foreliggende sag kunne Retten ifølge appellanterne ikke erklære afvisningen af klagen for gyldig, eftersom den omhandlede overtrædelse vedrørte flere medlemsstater, og idet appellanterne ikke nød effektiv beskyttelse i forhold til den nationale konkurrencemyndighed. Dette gælder så meget desto mere, som den manglende mulighed for at anfægte UOKiK's afgørelse om ikke at indlede en undersøgelse, således som Kommissionen anerkendte i retsmødet for Retten, kunne udgøre et indgreb i artikel 101 TEUF og artikel 102 TEUF, hvilket Retten undlod at tage hensyn til.

71 For det andet har appellanterne foreholdt Retten, at den begik fejl i den appellerede doms præmis 79 ff. vedrørende appellanternes reelt manglende mulighed for at opnå effektiv beskyttelse ved den nationale konkurrencemyndighed og de nationale retsinstanser.

72 Appellanterne er dels af den opfattelse, at bemærkningen i den appellerede doms præmis 79 om, at de ikke havde godtgjort, at UOKiK ikke havde til hensigt at forfølge og effektivt pålægge sanktioner for overtrædelser af artikel 101 TEUF og 102 TEUF, er uforståelig, henset til de beviser, som appellanterne havde forelagt Retten. Der foreligger ikke tvivl om, at UOKiK undlod at behandle realiteten i appellanternes klage som følge af, at der var indtrådt forældelse.

73 Dels baserede Retten sig i den appellerede doms præmis 80 ff. på en teoretisk mulighed for at anlægge sag ved de nationale retsinstanser med påstand om erstatning for den skade, der er lidt som følge af den praksis, der er i strid med artikel 101 TEUF og 102 TEUF. Retten foretog derfor ikke en behørig analyse af appellanternes reelle muligheder for at anlægge et sådant søgsmål. I praksis ville der af proceduremæssige og institutionelle årsager imidlertid ikke kunne indbringes et sådant søgsmål, idet de mekanismer, der gennemførte Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/104/EU af 26. november 2014 om visse regler for søgsmål i henhold til national ret angående erstatning for overtrædelser af bestemmelser i medlemsstaternes og Den Europæiske Unions konkurrenceret (EUT 2014, L 349, s. 1), i national ret alene befandt sig på indførelsesstadiet. Såvel Kommissionen som Retten har længe været bekendt med, at private enforcement er ineffektivt.

74 Efter appellanternes opfattelse kunne Retten under disse omstændigheder ikke fastslå, at Kommissionen med rette kunne afvise at indlede en undersøgelse, selv om der utvivlsomt forelå omstændigheder, som godtgjorde, at der var behov for at anvende EU-konkurrenceretten.

75 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at det andet anbringende må afvises eller forkastes dels som uvirksomt, dels som ugrundet.

– Domstolens bemærkninger

76 I den appellerede doms præmis 83 konkluderede Retten i det væsentlige, at selv i en situation, hvor den nationale konkurrencemyndighed – i den foreliggende sag UOKiK – havde afvist den nationale klage på grund af en national forældelsesfrist, og selv om en eventuel kommissionsundersøgelse potentielt kunne have lettet appellanternes bevisbyrde i forbindelse med sager anlagt ved de nationale domstole, indebar Kommissionens afvisning af at indlede en undersøgelse ikke, at artikel 101 TEUF og 102 TEUF var blevet frataget deres effektive virkning.

77 Med det andet anbringende har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at Rettens konklusion tilsidesætter disse artiklers effektive virkning. I denne forbindelse følger det af deres skriftlige indlæg, at appellanterne i det væsentlige er af den opfattelse, at Kommissionen, som følge af den opgave, som den har til at sikre, at de nævnte artikler overholdes, burde have indledt en undersøgelse af tre grunde.

78 For det første vedrører appellanternes argument den omstændighed, at de havde forelagt elementer, som skulle godtgøre sandsynligheden for, at artikel 101 TEUF og 102 TEUF var overtrådt i flere medlemsstater.

79 Dette argument hviler imidlertid på en faktuel forudsætning, som Retten afkræftede, hvorfor det ikke kan tages i betragtning. Retten konkluderede således dels i den appellerede doms præmis 53 og 54, at Kommissionen ikke havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at finde, at sandsynligheden for at konstatere en overtrædelse, under henvisning til de elementer, som den var blevet forelagt, var lille. Dels konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 63 og 64, at denne overtrædelse i det væsentlige vedrørte to medlemsstater.

80 Selv såfremt det antages, at de påtalte overtrædelser, som appellanterne har gjort gældende, vedrørte flere medlemsstater, skal det bemærkes, at deres argument under alle omstændigheder ikke er i overensstemmelse med den faste retspraksis, som er nævnt i nærværende doms præmis 61. Argumentet svarer således til at antage, at Kommissionen er forpligtet til at indlede en undersøgelse alene af den grund, at de påtalte overtrædelser vedrører flere medlemsstater, idet der ellers er risiko for, at den effektive virkning af artikel 101 TEUF og 102 TEUF tilsidesættes.

81 For det andet har appellanterne gjort gældende, at de ikke kunne opnå effektiv beskyttelse på nationalt plan, eftersom UOKiK ved en afgørelse, som ikke kunne anfægtes ved en retsinstans, havde afvist at indlede en sag som følge af, at forældelsesfristen var udløbet, og Kommissionen skulle forudgående have sikret sig, at de nationale myndigheder i tilstrækkelig grad kunne varetage deres rettigheder.

82 I denne forbindelse fremgår det af den appellerede doms præmis 77 og 79, at UOKiK's afvisning af at undersøge den nationale klage, som appellanterne har bekræftet i deres skriftlige indlæg for Domstolen, var begrundet med, at forældelsesfristen var udløbet, idet appellanterne ikke godtgjorde for Retten, at dette var i strid med EU-retten, og at appellanterne ikke i den nationale klage havde forelagt UOKiK faktiske omstændigheder vedrørende en periode efter 2008 til bedømmelse. Det følger heraf, at appellanterne ikke har godtgjort, hvorfor det ikke var muligt for dem at opnå overholdelse af artikel 101 TEUF og 102 TEUF ved de nationale myndigheder. Den omstændighed, at appellanterne, som de har gjort gældende, ikke havde mulighed for at opnå overholdelse af artikel 101 TEUF og 102 TEUF ved UOKiK, skyldes derimod deres egen manglende omhu.

83 I overensstemmelse med Domstolens faste retspraksis, som Retten med rette henviste til i den appellerede doms præmis 80-82 og 84, har appellanterne mulighed for ved de nationale retsinstanser at anlægge sager med påstand om erstatning for den skade, som de angiveligt har lidt som følge af den adfærd, der er genstand for klagen, med henblik på at opnå overholdelse af artikel 101 TEUF og 102 TEUF og for at gøre deres rettigheder i henhold til disse bestemmelser gældende for en national retsinstans, og dette gælder særligt, når Kommissionen beslutter ikke at efterkomme deres klage.

84 Under disse omstændigheder, og selv såfremt det antages, at Retten begik en retlig fejl og tilsidesatte sin egen praksis ved at fastslå i den appellerede doms præmis 78, at kravet om effektivitet ikke indebærer en pligt for Kommissionen til, når det konstateres, at der ikke foreligger en EU-interesse i at indlede en undersøgelse, at undersøge, om den nationale konkurrencemyndighed råder over de institutionelle, finansielle og tekniske midler til at varetage den opgave, som myndigheden er blevet tillagt ved forordning nr. 1/2003, vil en sådan fejl under alle omstændigheder være uvirksom. Det er således ufornødent at undersøge realiteten med hensyn til argumentet vedrørende den nævnte præmis 78.

85 Argumentet om, at Retten i den appellerede doms præmis 79 med urette fandt, at UOKiK ikke havde til hensigt at forfølge og effektivt pålægge sanktioner for overtrædelser af artikel 101 TEUF og 102 TEUF, er ligeledes uvirksomt, eftersom det blot kritiserer en overflødig præmis i den appellerede dom.

86 For det tredje er appellanterne af den opfattelse, at muligheden for at anlægge sag ved de nationale retsinstanser med påstand om erstatning ikke er effektiv, og at Retten burde have analyseret appellanternes reelle muligheder for at lægge sag an ved disse retsinstanser.

87 Som foreskrevet i artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, tilkommer det imidlertid medlemsstaterne at tilvejebringe den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre borgerne effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten (jf. i denne retning dom af 27.2.2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, præmis 34), mens det ikke tilkommer Kommissionen at afhjælpe eventuelle mangler med hensyn til retsbeskyttelsen på nationalt plan ved at indlede en undersøgelse, som nødvendiggør betydelige ressourcer, når sandsynligheden for at konstatere, at artikel 101 TEUF og 102 TEUF er overtrådt, er lille.

88 Appellanternes argumenter vedrørende den omstændighed, at retsbeskyttelsen ved de nationale retsinstanser angiveligt er mangelfuld, skal således forkastes som ugrundede.

89 Det andet anbringende skal derfor forkastes som dels uvirksomt, dels ugrundet.

Det tredje anbringende

– *Parternes argumentation*

90 Med det tredje anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten ved at fastslå, at den omtvistede afgørelse, der blev truffet uden en fuldstændig undersøgelse af sagens realitet, var gyldig, tilsidesatte princippet om effektiv domstolsbeskyttelse, retten til effektive retsmidler og princippet om god forvaltningsskik.

91 I denne henseende har de for det første gentaget den opfattelse, som er anført i forbindelse med det andet appelanbringende, hvorefter der ikke forelå effektiv retsbeskyttelse på nationalt plan. Dels kan UOKiK's afgørelse om afvisning af at indlede en sag som følge af forældelse i henhold til retspraksis fra Naczelny Sąd Administracyjny (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Polen) ikke anfægtes ved domstolene. Under retsmødet for Retten anerkendte Kommissionen, at det ikke var udelukket, at denne retspraksis udgjorde et indgreb i artikel 101 TEUF og artikel 102 TEUF. Dels er private enforcement-procedurerne ikke effektive. Det følger heraf, at den appellerede doms præmis 99 tilsidesætter princippet om effektiv retsbeskyttelse.

92 For det andet er appellanterne af den opfattelse, at Retten med urette undlod at undersøge det materielle indhold af deres annullationsanbringende om, at de var blevet frataget retten til effektive retsmidler. I den appellerede doms præmis 93 fastslog Retten således, at appellanterne havde adgang til at få prøvet afvisningen af klagen. Deres anbringende for Retten var imidlertid baseret på, at den omstændighed, at Kommissionen ikke havde vedtaget en materiel afgørelse i henhold til artikel 7 i forordning nr. 1/2003, havde frataget dem muligheden for at gøre Kommissionens afgørelse til genstand for en domstolsprøvelse af, hvorvidt artikel 101 TEUF og 102 TEUF var overtrådt i det foreliggende tilfælde. Retten begrænsede sig til en undersøgelse af, om den omtvistede afgørelse var velbegrundet, idet afgørelsen, som det fremgår af den appellerede doms præmis 38, skulle være tilstrækkelig præcis og detaljeret. En sådan undersøgelse sikrer imidlertid ikke appellanterne retten til effektiv retsbeskyttelse og adgang til effektive retsmidler som omhandlet i artikel 13 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, som blev undertegnet i Rom den 4. november 1950, og chartrets artikel 47.

93 Endelig har appellanterne anført, at Retten ikke tog hensyn til Kommissionens pligt til i henhold til chartrets artikel 41 at behandle sagen inden for en rimelig frist.

94 Kommissionen har herover for anført, at det tredje anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling, og at det er ugrundet.

– *Domstolens bemærkninger*

95 For det første skal appellanternes argumenter om, at de angiveligt ikke har nydt tilstrækkelig beskyttelse ved de nationale retsinstanser, afvises på det grundlag, som er nævnt i denne doms præmis 87.

96 For det andet skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 93-95, i modsætning til hvad appellanterne har anført, på behørig vis besvarede appellanternes argumentation om, at den omstændighed, at Kommissionen ikke vedtog en materiel afgørelse med hensyn til, hvorvidt artikel 101 TEUF og 102 TEUF var overtrådt, kunne udgøre et indgreb i deres ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

97 Endvidere begik Retten ikke nogen retlig fejl, da den forkastede denne argumentation. Som Retten med rette bemærkede i den appellerede doms præmis 94, giver artikel 7 i forordning nr. 1/2003 således ikke klageren en ret til at kræve, at der træffes en endelig afgørelse om, hvorvidt den påståede overtrædelse

foreligger (jf. i denne retning dom af 4.3.1999, Ufex m.fl. mod Kommissionen, C-119/97 P, EU:C:1999:116, præmis 87, og kendelse af 31.3.2011, EMC Development mod Kommissionen, C-367/10 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:203, præmis 73).

98 Det var derfor uden at begå en retlig fejl, at Retten ikke traf realitetsafgørelse om, hvorvidt den i klagen påståede overtrædelse forelå.

99 Hvad for det tredje angår det argument, som appellanterne har anført under henvisning til varigheden af proceduren for Kommissionen, skal det bemærkes, at Domstolen under en appel kun har kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender og argumenter, som er blevet behandlet i første instans, idet en part ikke har adgang til først for Domstolen at fremføre et argument, som vedkommende ikke har påberåbt sig for Retten (jf. i denne retning dom af 8.11.2016, BSH mod EUIPO, C-43/15 P, EU:C:2016:837, præmis 43, og af 13.12.2017, Telefónica mod kommissionen, C-487/16 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2017:961, præmis 84).

100 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den appellerede doms præmis 22, at appellanterne alene i forbindelse med deres mundtlige indlæg for Retten henviste til varigheden af den administrative procedure ved Kommissionen, og at de som svar på et spørgsmål fra Retten forklarede, at de ikke ønskede at fremsætte et nyt anbringende om en tilsidesættelse af princippet om en rimelig frist, hvilket appellanterne ikke har anfægtet ved Domstolen.

101 Appellanterne kan således ikke for Domstolen anfægte varigheden af den administrative procedure for Kommissionen.

102 Det er endvidere med urette, at appellanterne har anført, at Retten af egen drift skulle have undersøgt procedurens varighed (jf. analogt kendelse af 13.12.2000, SGA mod Kommissionen, C-39/00 P, EU:C:2000:685, præmis 45).

103 Det tredje anbringende skal derfor delvist afvises, delvist forkastes som ugrundet.

104 Da ingen af de anbringender, som appellanterne har fremsat til støtte for deres appel, er blevet tiltrådt, skal appellen forkastes i sin helhed.

Sagsomkostninger

105 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge. Samme reglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, fastsætter, at det pålægges den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

106 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da de har tabt sagen, bør appellanterne pålægges at bære deres egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger.

107 I henhold til procesreglementets artikel 141, stk. 1, sammenholdt med artikel 184, stk. 1, pålægges den part, som hæver sagen, endvidere at betale sagsomkostningerne, såfremt modparten i sine bemærkninger vedrørende ophævelsen af sagen har nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 141, stk. 4, sammenholdt med artikel 184, stk. 1, bærer hver part sine egne omkostninger, hvis der ikke er nedlagt påstand om sagsomkostninger.

108 Det bør i det foreliggende tilfælde bestemmes, at Star Agro skal bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Niende Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Agria Polska sp. z o.o., Agria Chemicals Poland sp. z o.o og Agria Beteiligungsgesellschaft mbH bærer deres egne omkostninger og betaler Europa-Kommissionens omkostninger.

3) Star Agro Analyse und Handels GmbH bærer sine egne omkostninger.

Underskrifter